

ΤΟΥΡΚΙΑ

Ο ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΙΣΤΗΣ

Είναι γνωστή η ιστορία της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και στη συνέχεια της σύγχρονης -χρονικά- αλλά ουσιαστικά όχι εκσυγχρονισμένης και εκδημοκρατισμένης Τουρκίας, που (το «βαθύ κράτος») φιλοδοξεί να «αναστήσει» την προγονή της, να μεταλλαχθεί σε «αυτοκρατορία» σε εποχή που τέτοιες οντότητες αποτελούν θλιβερό παρελθόν και είναι ανύπαρκτες και απεχθείς. Γι' αυτό, όμως, η μεγάλη πρόκληση για την πολεμόχαρη, την κατά φαντασία «Υπερδύναμη» Τουρκία, πρόκληση που πηγάζει αφενός από θρησκευτικό και πολιτικό φονταμενταλισμό, αλλά αφετέρου από ανασφάλεια, φοβίες και καιροσκοπισμό. Και η πρόκληση αυτή μεταλλάσσεται διαχρονικά σε επικίνδυνη πανουργία, αρχαίο «σπορ» της Τουρκίας, με πρώτο κύριο μοχλό το «διαίρει και βασίλευε», που το έχει αναγάγει σε «υπερόπλο», το οποίο ζήλωσαν και άλλοι, καθώς και σε εκβιασμούς και προβοκάτσιες.

Είναι φυσικό, σε ένα σύστημα στυγνού ανταγωνισμού, όπου το συλλογικό ή εθνικό συμφέρον ερμηνεύεται και υλοποιείται ποικιλοτρόπως από τα υπερισχύοντα ατομικά, ομαδικά ή συντεχνιακά συμφέροντα, ο «αντίπαλος», ο «εχθρός», ο ανταγωνιστής να είναι απαραίτητος (si ne qua non) για την επιβίωση του συστήματος (των Αρχόντων των Δαχτυλιδιών). Και η Τουρκία, που είναι γνώστης του συστήματος, караδοκεί, προκαλεί, απειλεί, προβοκάρει, εκβιάζει και ακάθεκτη υπονομεύει κάθε προσπάθεια εδραίωσης της διεθνούς ειρήνης, του Διεθνούς Δικαίου, του Χάρτη του ΟΗΕ και της Οικουμενικής Διακήρυξης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, αλλά ακόμη και τους Χάρτες της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, ώστε να εκμεταλλεύεται ανώμαλες καταστάσεις για να επενδύει σε αυτές, εξασφαλίζοντας τα όποια ανήθικα και παράνομα συμφέροντα.

Τον πιο δε σημαντικό ρόλο που παίζει με πανουργία είναι αυτός του «ισορροπιστή», του περιβόητου balancer, ρόλο που έχουν διαδραματίσει διάφορες χώρες σε περιόδους πολεμικών κρίσεων. Ιστορική παραμένει η αλαζονική φράση του Ερρίκου του VIII: «Cui adhaero praeest» («εκείνον που θα υποστηρίξω θα κερδίσει»). Ο περίφημος Πολύβιος ήταν ο πρώτος, που, αναφερόμενος στην ισορροπία ισχύος (balance of power), είπε πριν δυο χιλιάδες χρόνια: «...Ούτε πρέπει μια τέτοια ισχύς (υπερδύναμη)

να ριχθεί στα χέρια ενός μόνον ώστε να αποδυναμώσει τα γειτονικά κράτη να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους εναντίον της».

Και αυτόν το πανούργο ρόλο της Τουρκίας τον διαπίστωσε η διεθνής κοινότητα στον Β'ΠΠ («ο επικίνδυνος ουδέτερος»), αλλά και πολύ αργότερα στην Κυπριακή Δημοκρατία, ανεξάρτητο κράτος μέλος της ΕΕ και του ΟΗΕ, όπου, παρά τις δεκάδες αποφάσεις του Οργανισμού, διατηρεί στρατιωτικές κατοχικές δυνάμεις για 46 χρόνια. Στη συνέχεια στη Μέση Ανατολή, με τις παράνομες στρατιωτικές επεμβάσεις της στη Συρία και Λιβύη και την παρασκηνιακή υποστήριξή της στους Τζιχαντιστές, στα Βαλκάνια, και ακόμη στην πρόσφατη σύγκρουση Αζερμπαϊτζάν και Αρμενίας! Ξέχωρα, βέβαια, τη γενοκτονική της πολιτική σε βάρος των Αρμενίων και Κούρδων και την άρνησή της ν' αποκτήσουν πατρίδα που δικαιούνται.

Δηλαδή, έχει υποκαταστήσει (από την ανάποδη) τον ΟΗΕ, την ΕΕ και το ΝΑΤΟ και τους υπονομεύει, επενδύοντας και στην αδιαφορία ορισμένων, αλλά και στα ύποπτα συμφέροντα άλλων, και έχει μεταλλαχθεί στους εξωσωματικούς σωλήνες της διεθνούς διαπλοκής «εξουσιαστών» - κερδοσκόπων, σε παγκόσμιο Υπερ-Ισορροπιστή που καταλήγει σε Ανισορροπιστή! Και φτάσαμε στον σημερινό τραγέλαφο, το σημερινό ολοκληρωτικό τουρκικό «κονκλάβιο» να απειλεί και να εκβιάζει τους πάντες! Πέραν δε των ευθυνών τρίτων, είναι τρομερά απογοητευτικό το γεγονός ότι και ο ίδιος ο Τουρκικός λαός, εντός και εκτός Τουρκίας, ακόμη δεν έχει αντιδράσει, εκτός εξαιρέσεων, στον καταστροφικό ολοκληρωτισμό που έχει επιβάλλει εφιαλτικά ο Οθωμανός Χίτλερ. Δυστυχώς δε, τα παλαιότερα «διαλείμματα» Ελληνο-Τουρκικής φιλίας (Επιτροπή –Βραβείο– ΙΠΕ-ΚΤΣΙ κ.λπ), υπονομεύθηκαν και αυτά στον βωμό ανήθικων και παράνομων σκοπιμοτήτων της γειτονικής χώρας. Και η διεθνής δημοκρατική και φιλειρηνική κοινότητα αναρωτιέται πότε -επιτέλους- θα εδραιωθεί η ειρήνη και η ασφάλεια στην περιοχή;

Πάντως, γενικά, η εικόνα είναι πολύ θολή. Είναι, βέβαια, ρεαλιστικά «φυσικό» να διαπράττει τα παραπάνω εγκλήματα, ακόμη και γενοκτονίες (παραδοσιακή τακτική της Τουρκίας) υπό το αδιάφορο βλέμμα της παγκόσμιας κοινής γνώμης -εκτός εξαιρέσεων- γιατί, όταν η οικονομία ορισμένων ισχυρών χωρών εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από την παραγωγή και εμπορία οπλικών συστημάτων, πρώτων υλών κ.λπ., συν τα φοβερά προνόμια εμπλεκόμενων κυκλωμάτων, η Τουρκία, ως παραδοσιακό «δόλωμα» και ως πανούργος προβοκάτορας κ.λπ, αναδεικνύεται ως μεγάλος

«ευεργέτης» τους! Δεν είναι, συνεπώς, εύλογο παραδοσιακά φιλοτουρκικά κράτη (όρα Γερμανία κ.ά. κατ' επίφαση δημοκρατικά με συνεργούς Κουίσλιν) όχι μόνον να δείχνουν υπερβολική ανοχή, αλλά παρασκηνιακά να συνωμοτούν μαζί της γράφοντας στα παλιά τους υποδήματα διεθνείς Οργανισμούς, δημοκρατικές αξίες και ιδανικά; Μήπως, όμως, θάπρεπε να είναι κατανοητό σε έναν κόσμο υλιστικής παραφροσύνης, σε έναν φρικτό Οργουελιακό κόσμο που ζούμε, και όπου Υπερδυνάμεις, σε τεχνητά πλαίσια νέας Γιάλτας, δρουν ως νέοι Προκρούστες με την Τουρκία να μεριμνά να παγιδεύει και να τους προσφέρει θύματα;

Και μόνον όταν η Τουρκία αντιλαμβάνεται ότι δεν μπορεί εσαεί να εμπαίζει τη διεθνή κοινότητα, ιδιαίτερα Συμμαχίες, και κινδυνεύει να υποστεί κυρώσεις κ.λπ, τότε, δίκην χαμαιλέοντα, αλλάζει μάσκα και από εκείνη της αλαζονείας, της αταλάντευτης, ασυμβίβαστης, θρασείας και προκλητικής διαπραγματεύσεως, φοράει αυτή του γλοιώδους θεατρinισμού και συμβιβασμού, αλλά, με πρώτη πάλι ευκαιρία, θα «ξαναχτυπήσει»! Το αιώνιο, διαβολικό DNA του φονταμενταλισμού!

Συνεπώς, αν, πρώτιστα οι ισχυρές Δυνάμεις, αλλά και οι υπόλοιπες, ισχυρίζονται ότι βιώνουν γνήσιο πολιτισμό και γνήσια δημοκρατία και σέβονται την υπογραφή τους στους Χάρτες ΟΗΕ, ΕΕ και ΝΑΤΟ, το Διεθνές Δίκαιο και την Οικουμενική Διακήρυξη για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, καθώς και Διεθνείς Συμβάσεις όπως αυτή για το Δίκαιο της Θάλασσας κ.λπ, οφείλουν ν' αντιδράσουν άμεσα και αποτελεσματικά, σώζοντας το κύρος και την αξιοπρέπειά τους. Διαφορετικά, θα είναι μπούμερανγκ για τις ίδιες, και θα είναι και υπόλογες στην Ιστορία για τις νέες τραγωδίες - ανθρωποθυσίες που θα επακολουθήσουν υπό τη νέα φρικτή πανανθρώπινη σημαία "Homo Homini Lupus"! Η ανθρωπότητα, η πολιτισμένη και δημοκρατική, δεν χρειάζεται Ισορροπιστές, πολύ δε περισσότερο Ανισορροπιστές! Αρκετή φρίκη, δυστυχία και καταστροφές έχει βιώσει! Ο ΟΗΕ αρκεί για Ισορροπιστής, εφόσον ενισχυθεί αποτελεσματικά!

Π.Ι. Καραφωτιάς

τ. Διευθύνων Σύμβουλος του Γραφείου ΟΗΕ για Ελλάδα, Κύπρο, Ισραήλ, καθηγητής Διεθνών Σχέσεων, συγγραφέας